

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **J. s. r. o., IČO X**
sídlem X
zastoupena advokátem JUDr. Martinem Vychopeněm
sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. 52613/17/5300-21441-708995,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. 52613/17/5300-21441-708995, a rozhodnutí Finančního úřadu v B. ze dne 21. 6. 2012, č. j. 132129/12/021912203967, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Martina Vychopeně, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 15. 2. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu v B. (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 6. 2012, č. j. 132129/12/021912203967, tak, že změnil hodnotu pořízení zboží z jiného členského státu na 86 348 990 Kč a s tím spojené údaje na řádcích 3, 43, 46, 62 a 63 daňového přiznání za zdaňovací období srpna 2011, přičemž se celková daň na výstupu

zvýšila z 37 443 963 Kč na 54 713 761 Kč a výše daňového odpočtu z 13 903 966 Kč na 31 173 764 Kč.

2. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a zmatečné. Žalovanému vytýká, že rozhodnutí správce daně nepřezkoumal v rozsahu podaného odvolání, neprovedl žalobkyní navrhované důkazy, nezjistil úplně skutkový stav věci a že k některým skutkovým zjištěním a důkazům vůbec nepřihlédl. Žalovaný na žalobkyni též nezákonně přenesl důkazní břemeno a v závěru řízení ji nesprávně seznámil se zjištěnými skutečnostmi. Mezi další žalobkyní vytýkaná pochybení patří nezákonné nakládání se správním spisem a s tím související porušení jejího práva seznámit se s obsahem spisu. Žalobkyně rozporuje právní závěry žalovaného týkající se práva nakládat se zbožím jako vlastník, přičemž považuje za rozhodné, že zboží (p. h.) bylo přepravováno v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Žalobkyně je rovněž přesvědčena o tom, že žalovaný nesprávně posoudil otázku vyloučení úřední osoby z rozhodování v odvolacím řízení.
3. V posledním žalobním bodě žalobkyně tvrdí, že již uplynula prekluzivní lhůta pro stanovení daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpna 2011. Poukazuje na to, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Afs 206/2017-39, publikovaného pod č. 3677/2018 Sb. NSS (dostupného stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz), nemá odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci ve smyslu § 148 odst. 4 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „daňový řád“) za následek stavení prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 1 daňového řádu. Žalobkyně na prekluzi práva stanovit daň upozorňovala opakovaně.
4. Žalovaný dne 9. 4. 2018 v reakci na podanou žalobu oznámil soudu svůj záměr uspokojit žalobkyni, načež mu soud v intencích § 62 s. ř. s. stanovil lhůtu pro uspokojení žalobkyně do 31. 8. 2018. Dne 16. 8. 2018 soud obdržel sdělení žalovaného, že došlo k uspokojení žalobkyně, a to rozhodnutím ze dne 8. 8. 2018, č. j. 34884/18/5300-21441-708995, jímž byl původní výrok napadeného rozhodnutí nahrazen výrokem, že se rozhodnutí správce daně ze dne 1. 6. 2012, č. j. 132129/12/021912203967, ruší a odvolací řízení se zastavuje. Proto žalovaný navrhl, aby soud řízení o žalobě zastavil.
5. K dotazu soudu, zda se cítí být postupem žalovaného uspokojena, žalobkyně dne 30. 8. 2018 (během soudem stanovené lhůty) sdělila, že postupem žalovaného není uspokojena a navrhla, aby soud v řízení pokračoval. Žalobkyně vysvětlila, že žalovaný zrušil rozhodnutí správce daně pouze z důvodu prekluze. Žalovaný však v rozhodnutí ze dne 8. 8. 2018 setrval na svých závěrech k meritu sporu. Na rozdíl od žalovaného má žalobkyně za to, že závěry žalovaného a správce daně k věci samé jsou nesprávné a navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí přezkoumal po právní stránce. Žalobkyně upozorňuje též na to, že žalovaný ve výroku rozhodnutí ze dne 8. 8. 2018 nesprávně identifikoval rozhodnutí správce daně, které nebylo vydáno dne 1. 6. 2012, nýbrž 21. 6. 2012.
6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a konstatuje, že žalobní body (s výjimkou namítané prekluze) nejsou důvodné. Ke lhůtě pro stanovení daně žalovaný uvádí, že tato lhůta uplynula ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Lhůta pro stanovení daně započala běžet dne 26. 9. 2011 a v souladu s § 148 odst. 3 daňového řádu začala běžet znovu se zahájením daňové kontroly dne 12. 10. 2011 a skončit měla dne 12. 10. 2014. Lhůta pro stanovení daně začala běžet před novelou daňového řádu

přijatou zákonným opatřením senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů (dále jen „zákonné opatření č. 344/2013 Sb.“), jímž bylo do daňového řádu vtěleno pravidlo, v souladu s nímž lhůta pro stanovení daně neběží ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce v dané věci. Podle přechodného ustanovení k zákonnému opatření č. 344 /2013 Sb. však měly být řízení a postupy při správě daní, které byly zahájeny před účinností tohoto zákonného opatření, dokončeny podle daňového řádu ve znění před nabytím účinnosti zákonného opatření č. 344/2013 Sb. Doba, po kterou běželo tzv. mezinárodní vyžádání, tedy nestavěla lhůtu pro stanovení daně. Ke stavení prekluzivní lhůty nicméně došlo z důvodu vedení řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, a proto došlo k uplynutí lhůty dne 17. 7. 2017. Protože žalovaný měl zájem uspokojit žalobkyni postupem podle § 124 odst. 1 daňového řádu, jeví se žalovanému vyjádření žalobkyně ze dne 30. 8. 2018 jako zjevná procesní obstrukce. Žalovaný navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí správce daně a aby při rozhodování o nákladech řízení vzal do úvahy jen skutečně vynaložené náklady, mezi něž nepatří přípis žalobkyně ze dne 30. 8. 2018.

7. Dne 7. 12. 2018 zástupce žalobkyně vyčíslil náklady řízení za dva úkony právní služby včetně DPH a náhrady hotových výdajů a za soudní poplatek částkou 11 228 Kč. V lednu 2019 obdržel soud vyjádření, v němž žalobkyně navrhuje provedení důkazů listinami z trestního spisu sp. zn. 3 To 34/2016. V únoru 2019 žalovaný doplnil své vyjádření k žalobě o argumentaci týkající se věci samé, přičemž reagoval mimo jiné na závěry rozsudku Soudního dvora ze dne 19. 12. 2018, věc C-414/17, *AREX CZ proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*, a vyjádřil přesvědčení, že po celou dobu postupoval v souladu s judikaturou Soudního dvora (shora citovaný rozsudek nevyjímaje).

II. Podstatný obsah správního spisu

8. Žalobkyně podala u správce daně přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce srpna 2011, načež správce daně zahájil u žalobkyně ohledně této daně a zdaňovacího období dne 12. 10. 2011 daňovou kontrolu. Zpráva o daňové kontrole byla s žalobkyní projednána v červnu 2012.
9. Platebním výměrem ze dne 21. 6. 2012, č. j. 132129/12/021912203967, doručeným tehdejšímu zástupci žalobkyně dne 28. 6. 2012, správce daně vyměřil žalobkyni za zdaňovací období srpen 2011 DPH ve výši 23 539 997 Kč (dále jen „platební výměr správce daně“). Proti platebnímu výměru správce daně podala žalobkyně dne 20. 7. 2012 odvolání, které poté několika podáními doplnila.
10. Finanční ředitelství v P. odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7771/12-1300-203500, zamítlo a platební výměr správce daně potvrdilo. Toto rozhodnutí odvolacího orgánu bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 21. 12. 2012. Na základě správní žaloby podané dne 18. 2. 2013 Krajský soud v P. rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 45 Af 13/2013-152, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v P. č. j. 7771/12-1300-203500 a věc vrátil žalovanému (na něhož s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, přešla působnost Finančního ředitelství v P.) k dalšímu řízení. Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný dne 9. 4. 2015 kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 5 Afs 77/2015-43.

11. Po vydání rozsudku krajského soudu č. j. 45 Af 13/2013-152 žalovaný (prostřednictvím dožádaných orgánů) doplnil podklady pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Ze spisu je zjištělé, že v letech 2016 a 2017 bylo odesláno několik žádostí o mezinárodní výměnu informací týkajících se zdaňovacího období srpen 2011, a to ve dnech 16. 11. 2016 a 14. 3. 2017 do R. (odpovědi byly doručeny v únoru a květnu 2017) a dne 4. 7. 2017 do N. (ze správních spisů nelze zjistit, kdy a zda správce daně obdržel odpověď).
12. Dne 10. 10. 2017 žalobkyně uplatnila nárok na vrácení zadržovaného nadměrného odpočtu, který odůvodňovala tím, že daňové řízení trvá neúměrně dlouho, a žádala, aby správce daně z úřední povinnosti prověřil, zda a kdy došlo k uplynutí lhůty pro stanovení DPH za zdaňovací období srpen 2011. V reakci na to správce daně v přípisu ze dne 6. 11. 2017 žalobkyni sdělil, že tříletá prekluzivní lhůta započala běžet dne 26. 9. 2011 a poté znovu dne 13. 10. 2011. Ke stavení lhůty došlo v období od 18. 2. 2013 do 30. 3. 2015 v souvislosti s řízením o správní žalobě sp. zn. 45 Af 13/2013 a v období od 9. 4. 2015 do 30. 11. 2015 v souvislosti s řízením o kasační stížnosti. Lhůta po dobu řízení před krajským soudem neběžela celkem 2 roky a 41 dní a po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem 236 dnů. O tuto dobu se prodloužila lhůta pro oprávnění správce daně stanovit DPH do dne 17. 7. 2017. Ke stavení lhůty došlo též v důsledku odeslání žádostí o mezinárodní spolupráci, a to konkrétně v období od 17. 11. 2016 do 10. 2. 2017 a od 15. 3. 2017 do 31. 5. 2017. O tuto dobu se lhůta prodloužila do dne 27. 12. 2017. Mimoto přestala lhůta pro stanovení daně běžet dnem 5. 7. 2017, neboť dne 4. 7. 2017 byla odeslána další žádost o mezinárodní spolupráci, k níž správce daně dosud neobdržel odpověď.
13. Dne 11. 12. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž změnil platební výměr správce daně tak, že změnil hodnoty na řádcích 3, 43, 46, 62 a 63 a v důsledku toho také výši daně na výstupu a výši daňového odpočtu.

III. Posouzení důvodnosti žaloby krajským soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 17. 12. 2017), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jedná se tedy o projednatelnou žalobu.
15. S ohledem na to, že žalovaný se záměrem uspokojit žalobkyni vydal rozhodnutí ze dne 8. 8. 2018, č. j. 34884/18/5300-21441-708995, jímž změnil napadené rozhodnutí tak, že se platební výměr správce daně ruší a odvolací řízení zastavuje, zabýval se soud nejprve tím, zda jsou splněny podmínky pro zastavení soudního řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že soud usnesením zastaví řízení „sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.“ Citované ustanovení neupravuje, jak má soud postupovat v případě, že navrhovatel (žalobce) ve stanovené lhůtě sdělí, že postupem žalovaného není uspokojen. Touto otázkou se nicméně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který shledal, že „vyjádří-li se navrhovatel na výzvu soudu podle § 62 odst. 3 s. ř. s. ve stanovené lhůtě, že postupem správního orgánu uspokojen není, nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 věty druhé s. ř. s. Soud za takové situace pokračuje v řízení a přezkoumá žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu věcně“ (viz rozsudek ze dne 13. 7. 2010, č. j. 3 Ads 148/2008-70, publikovaný pod č. 2130/2010 Sb. NSS). Protože žalobkyně v soudem stanovené lhůtě sdělila, že postupem žalovaného není uspokojena, nemůže soud přistoupit k zastavení řízení, ale je povinen žalobu věcně projednat. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2018

tedy nenabývá právní moci ani obdobných právních účinků (§ 62 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

16. Soud se předně zabýval otázkou prekluze práva stanovit daň, protože v případě úspěšnosti této námitky je nadbytečné zabývat se dalšími žalobními body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 8 Afs 4/2008-69). Mezi účastníky řízení přitom již není sporu o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí lhůty pro stanovení daně. Sám žalovaný proto vydal rozhodnutí, jímž napadené rozhodnutí zrušil, a poté, co žalobkyně sdělila, že trvá na projednání žaloby, navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející platební výměr správce daně zrušil. Soud přesto ověřil, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, přičemž z níže uvedených důvodů shledal, že tomu tak je.

17. Podle § 148 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 platilo, že:

„Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

(2) Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k

a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně,

b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně,

c) zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku,

d) oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo

e) oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně.

(3) Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.

(4) Lhůta pro stanovení daně neběží po dobu

a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem,

b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně,

c) od zmeškání odvolací lhůty proti rozhodnutí o stanovení daně až do oznámení rozhodnutí o jejím navrácení v předešlý stav, nebo

d) od marného uplynutí úložní doby až do dne doručení rozhodnutí, kterým je prohlášena neúčinnost doručení rozhodnutí vydaného v nalézacím řízení.

(5) Lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.

(6) V důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž

nabylo rozhodnutí soudu právní moci, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně.

(7) Pokud daňový subjekt podá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení a současně tvrzenou daň včetně jejího příslušenství uhradí, je-li toho třeba pro zánik trestnosti daňového trestného činu z důvodu účinné lítosti, lze daň stanovit bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně.“

18. S účinností od 1. 1. 2014 bylo zákonným opatřením č. 344/2013 Sb. do § 148 odst. 4 doplněno písm. e), podle něhož lhůta pro stanovení daně nově neběží po dobu „ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.“ Podle přechodného ustanovení čl. XXII odst. 1 k zákonnému opatření č. 344/2013 Sb. se však řízení nebo jiné postupy při správě daní, které byly zahájeny přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření, dokončí podle daňového řádu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření č. 344/2013 Sb. Odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci proto nemělo za následek stavení prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 1 daňového řádu, započaté před 31. 12. 2013 (viz žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 206/2017-39).
19. V souzené věci začala lhůta pro stanovení daně běžet v souladu s § 148 odst. 3 daňového řádu dnem, kdy žalobkyně podala řádné daňové tvrzení, a poté začala podle téhož ustanovení běžet znovu ode dne 12. 10. 2011, kdy byla zahájena daňová kontrola. Skončit tedy měla 12. 10. 2014. V době vydání platebního výměru správce daně, zahájení odvolacího řízení i v době vydání napadeného rozhodnutí chyběla do uplynutí prekluzivní lhůty doba delší než 12 měsíců, a tedy se neuplatnil § 148 odst. 2 daňového řádu. V průběhu běhu lhůty nicméně došlo k jejímu stavení na 771 dnů, a to od 18. 2. 2013 podáním žaloby do 30. 3. 2015, kdy nabyl právní moci rozsudek zdejšího soudu č. j. 45 Af 13/2013-152 (tato data plynou nejen ze správního spisu, ale jsou soudu známa též z jeho rozhodovací činnosti). K dalšímu stavení lhůty na 236 dnů došlo podáním kasační stížnosti dne 9. 4. 2015, a to do 30. 11. 2015, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 77/2015-43 (tato data jsou ověřitelná prostřednictvím informací o řízení na [http: X](http://X)). Lhůta pro stanovení daně tak podle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu neběžela celkem 1007 dnů a o tuto dobu je třeba lhůtu pro stanovení daně prodloužit. K uplynutí lhůty pro stanovení daně proto došlo dne 17. 7. 2017 (tj. 12. 10. 2014 plus 1007 dnů). Protože soud ze správního spisu nezjistil, že by nastala ještě nějaká jiná událost významná pro běh lhůty pro stanovení daně, již by bylo možné zohlednit podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 (mezi takové události tedy nepatří podání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní), dospívá soud ve shodě s žalovaným k tomu, že napadené rozhodnutí ze dne 11. 12. 2017 bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty.
20. Daň musí být před uplynutím prekluzivní lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu vyměřena či doměřena pravomocně, a tudíž nestačí, je-li v uvedené lhůtě vydáno pouze nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007-161, č. 1542/2008 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 Afs 76/2018-26). Protože v souzené věci nedošlo k pravomocnému vyměření daně před uplynutím prekluzivní lhůty, nezbývá soudu nic jiného než napadené rozhodnutí a jemu předcházející platební výměr správce daně zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení.

21. Byť žalobkyně prohlásila, že se necítí být uspokojena vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2019, jímž žalovaný sám zrušil napadené rozhodnutí pro prekluzi, a požadovala, aby soud napadené rozhodnutí v tomto soudním řízení věcně přezkoumal, není takový postup soudu namístě. Po zjištění, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty, soud další žalobní body neprojednával. Jak poznamenal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2010, č. j. 7 Afs 92/2010-105, „opačný postup by byl totiž zcela nadbytečný, zatemňující podstatu věci a ve svém důsledku i v rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení.“

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně za použití § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i platební výměr správce daně. O vrácení věci žalovanému rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6 800 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby jako podání ve věci samé podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. K tomu je třeba přičíst náhradu DPH ve výši 1 428 Kč z odměny advokáta, neboť zástupce žalobkyně je plátcem této daně. Náhradu za vyjádření k věci samé ze dnů 30. 8. 2018 a 31. 1. 2019 soud žalobkyni nepřiznal, neboť se nejednalo o účelně vynaložené náklady. Zástupce žalobkyně, který je advokátem, si mohl a měl být vědom toho, že soud v situaci, kdy je správní rozhodnutí vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty, nebude posuzovat důvodnost výtek směřujících do merita věci.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu